

N°. 13. Rigsdagstidende. 1853.

Forhandlingerne paa den forenede Rigsdag.

Anden Samling.

5te Møde.

Torsdagen d. 19. Mars.

(Forts.).

H. P. Hansen (forts.): Der vilde, som en høitaret Landsthingsmand, den 5te for 1ste Kreds (Distrikt) igaar bemærkede, derved, saa forekommer det ogsaa mig, endnu blive nogen Tvivl tilbage, om vi ogsaa ærligt og oprigtigt meente det, som Londonertractaten og de europæiske Magter have villet vi skulle gjøre, nemlig anerkjende det danske Monarchies vedvarende Integritet. Det er mit Ønske og min Agt at anerkjende den paa den fuldeste og meest udstrakte Maade, og derfor kan jeg ikke ønske, at Noget skulde skee, hvorved der skulde lades nogen Tvivl tilbage om, at dette ogsaa er Rigsdagens sande og virkelige Mening; men jeg ønsker at anerkjende den paa en saadan Maade, at det ikke skal udsætte Fædrelandet for Fare, og at, dersom der i Tidens Løb skulde indtræde Begivenheder, hvorved der vilde opstaae Farer, vi da ogsaa paa den anden Side kunne være sikrede derimod. Derfor troer jeg, at man ikke skal ville Arvesfølgeovens Ophævelse, førend vi have sat noget Andet istedet. (Hør!) Det er ikke det, vi have kæmpet for, at Spørgsmaalet om Kongelovens Arvesølges Ophævelse nu skulde være afgjort med det Samme som noget aldeles Uforanderligt, saa at den ikke senere skulde kunne ophæves; men det, vi have meent, er, at dette Spørgsmaals Afgjørelse bør være forbeholdt en senere Tid, naar først vore Forhold ere ordnede, og vi først ere sammenknyttede med de andre Lande dele i en Forsatning, hvor vi da med hverandre rebellig vilde arbejde paa at befæste og styrke Monarchiets Integritet. Derfor er det mit Ønske og mit Haab, at jeg atter skal

udtale det, at vi maae enes i denne Sag, saa at det kan lede til en heldig og lykkelig Afgjørelse for Konge og Folk. Idet jeg derfor slutter de Bemærkninger, jeg har tilladt mig at gjøre, er det med det Haab, at det til Sagens 2den Behandling vil lykkes os at finde et saadant Udtryk for vor Tænke; men, kunne vi ikke det, ja saa maa Sagens Afgjørelse komme, og, naar den vigtige Time kommer, da maa Enhver randsage og prøve sig selv, og saa maa han stemme efter sin Dverbeviisning, saaledes som han troer at kunne forsvare det for Gud, sin Samvittighed og det Land, han tilhører. (Bravo! Hør!)

J. C. Larsen: Jeg havde den Ære i den foregaaende Forsamling at være Medlem af det Udvalg, som Rigsdagen havde nedsat i denne vigtige Sag, og jeg tog Deel i at forfatte det Botum, som ni af Udvalgets Medlemmer afgave. Jeg kan derfor her tillade mig i Almindelighed at henholde mig til, hvad der i dette Botum er udtalt. Jeg har blandt det, der senere er fremkommet, ikke fundet Noget, der paa nogen Maade kan ryste eller gjendrive de Resultater, hvortil jeg med de flere andre Rigsdagsmænd dengang kom. Der kan være en Unsiægtighed i et Udtryk, en eller anden Feiltagelse et eller andet Sted; men Saadant kan naturligviis ikke gjendrive den hele sammenhængende Argumentation, og, om end et enkelt Argument maaskee kan være mindre rigtigt, derfor staae dog naturligviis endnu de øvrige. Jeg skal derfor indskrænke mig til at meddele nogle yderligere Bemærkninger og Udviklinger til, hvad der i dette Botum blev fremført. — Jeg anseer det for at være en Hovedsag at komme tilbage til den rette Forstaaelse af de Actstykker, der ere fremlagte, og den høitarede Udenrigsminister har ogsaa erkjendt, at dette er den egenlige Kjerne i Sa-